

ПРЕСТЪПУЛНИКЪ.

Азъ се изкраднахъ изкъщи рано-рано и се намѣрихъ въ чичо Стоименовия дворъ. Знаехъ, че празникъ тамъ ще е днесъ. Весело слънчево утро. Презъ многобройнитѣ овощни дървета златни зари се спускаха и леко люлѣха. Куткудякане отъ кокошки привлѣкоха вниманието ми. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха вече успѣли да снесатъ. Навѣрно това крѣкане развали спокойствието на голѣмото чичово куче, което се изтѣгаше до сега въ леглото си край къщата въ блажено сънно състояние. То подскочи, наостри уши, погледна въ разни страни да се увѣри, не иде ли нѣкоя опасностъ, и лавна два-три пѣти. Азъ го доближихъ, галено му извикахъ — Шарко-Шарко! и помилвахъ го по главата и по гърба. Козината му свѣтѣше като коприна. То се изправи радостно на заднитѣ си крака, пригърна ме съ огромнитѣ си лапи и нацѣлува ме хубаво, т. е. облиза цѣлото ми лице. Ние бѣхме голѣми приятели. Затова много пѣти сподѣляхъ закуската си съ него. Умно куче бѣше. Често и то се губѣше заедно съ чичо. Азъ го ублажавахъ, че бѣше видѣло повече отъ мене.

Млада стрина Наста, чичовата жена, съ бѣла кърпа пребрадена, съ китка задъ ухо, облѣкла тъмнокафява, дома тъкана, рокля, препасала престилка, набраздена на ширъ съ бѣли, зелени, червени и сини бразди, сѣщо дома тъкана, пѣеше и метѣше постлания съ камени дворъ. Нейното розово лице бѣше напрацѣло отъ здраве и хубостъ. Пѣсенята ѝ се лѣеше и разнасяше презъ много дворища и отвждѣ рѣката. Нѣкои отъ думитѣ отсѣчено изговаряше, за да ги подчертае. Любовьъ страстна тѣ изразяваха. Пѣеше тя и често мѣташе премрежени очи, пълни съ сладостъ, къмъ калфата Дончо, който недалече стържеше оцавени кожи. Тѣ често сливаха погледи въ захласъ. Ржцетѣ имъ спираха работата. Всѣко движение замираше. Азъ разбрахъ онова, което веднажъ съ тѣга разправяше баба на мама: стрина и Дончо